

heldigt ogsaa af den Grund, at det bidrager til Løsningen af det, som ærede Medlemmer vistnok vide, yderst tvivlsomme Spørgsmaal om Ejendomsretten til Pladsen. Der har i mange Aar været Tvistemaal mellem Staten og Københavns Kommune herom, og det vil ved denne Sag kunne finde sin Løsning. Der kan selvfølgelig rejse Tvivl om Rammien for Personalet og om de foreslaaede Lønninger, og endelig vil der kunne være Spørgsmaal om, hvorvidt Lovgivningsmagten overhovedet kunde ønske at fæstne Institutet i større Grad, end det vil ske efter Lovforslaget. Jeg vil paa Forhaand sige, at jeg ikke vilde finde det rigtigt. Det er en Sag, der er i Udvikling, og hvor der er Grund til at afvente Begivenhedernes Gang, før man fæstner Rammerne. Man har jo tidligere fulgt den Vej at bevilge paa Finansloven, hvad der er nødvendigt, indtil der foreligger Erfaringer i et saadant Omfang, at man kan slaa det fast. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og dermed anbefale Forslaget til velvillig Behandling fra Tingets Side.

Rørdam: Jeg skal ogsaa tillade mig paa det bedste at anbefale det foreliggende Forslag. Jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, som den sidste ærede Taler fremkom med. Jeg skal heller ikke komme ind paa Enkeltheder, om end der vel nok kunde være et og andet, som kunde diskuteres, men det kan man jo altid komme nærmere ind paa. Selve Sagen, tror jeg, har den største Betydning. Naar man ser hen til, at vi anvender mellem 7—800,000 Kr. aarlig til Behandlingen af smitsomme Sygdomme, tror jeg, man kan skride til denne Udgift, der ganske sikkert vil bidrage til at spare meget væsentligt af de 7—800,000 Kr. Man har jo ikke alene Serum som et Middel mod Difteritis, man har ogsaa Serum mod forskellige andre Sygdomme. Og det Institut, der her er tænkt oprettet, skal ikke alene tilvirke Serum mod Difteritis, men ogsaa eventuelt mod andre Sygdomme, og naar vi ere saa heldig stillede at have en Mand, Professor Salomonsen, der er saa fremragende paa dette Omraade, tror jeg, man fra Rigsdagens Side bør støtte ham saaledes, at han kan arbejde med fuld Kraft og gøre sine Kundskaber gældende. Jeg skal uden i øvrigt at komme ind paa Enkeltheder anbefale Sagen paa det bedste.

Justitsministeren ad interim (Hørring): Jeg vil kun udtale min Anerken-

delse af den gode Omtale, som Forslaget har faaet, og særlig rette en Tak til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) for de ny Oplysninger, som han anførte til Støtte for Sagen.

Wagner: Naar jeg har bedt om Ordet i denne Sag, er det selvfølgelig ikke for at rejse nogen Diskussion derom, dertil savner jeg de nødvendige Forudsætninger. Jeg tror i det hele taget, at Forslaget omhandler et Emne, der unddrager sig Diskussion her i Tinget paa Grund af sin ganske særlige Art. Det er et Forslag, der kan være Genstand for Tro, men ikke for Diskussion. Videnskabens Mirakler ere jo overhovedet de eneste, som man i vore Dage tror paa. Jeg behøver blot at minde om, hvorledes det gik med Tuberkulinen i sin Tid, hvorledes Folk vare nær ved at rejse sig fra Dødslejet for at begære dette Lægemiddel i Stedet for den sidste Olie i den faste Overbevisning, at de ved dets Hjælp straks vilde blive helbredede. Alle ville imidlertid erindre, hvorledes vi bleve tvungne til at opgive vor Tro derpaa, hvorledes denne storartede Sag, som var rejst af en af Europas største Videnskabsmænd, viste sig at være en Sæbeboble, som faldt fuldstændig sammen. Men Sagen var ingenlunde afgjort dermed. Da man havde erkendt, at Midlet var ganske uden kurativ Betydning, gik man over til at anvende det til Diagnoser. Ogsaa her gjorde man imidlertid de sørgeligste Erfaringer. Det gik saa vidt, at det paastodes, at de Mennesker, der bleve underkastede en Undersøgelse ved Hjælp af Tuberkulinen, kunde blive dræbte deraf, idet Tuberkelbaciller, der havde indkapslet sig og vare blevne helt ufarlige, levede op igen, naar Patienten fik en Indsprøjtning af Tuberkulin. Jeg har endogsaa set paastaet i et Fagskrift, at man fandt levende Tuberkelbaciller sejle ned igennem Aarerne paa de Individuer, der vare blevne underkastede denne Prøve, og at Bacillerne stammede fra den Tuberkulin, som de vare blevne indsprøjtede med. Ikke desto mindre har man anvendt det samme Stof til Hornkvæget og udgivet, jeg ved ikke hvor mange Hundrede Tusinder dertil. — Antallet af Hundrede Tusinder er hverken større eller mindre end det, man har forlangt; havde man forlangt det dobbelte, havde man ogsaa faaet det. Jeg tror naturligvis fuldt og fast, ligesom alle andre, at Tuberkulinet er et udmærket Kendemiddel, et diagnostisk Middel for Hornkvæg, uagtet dette Middel ikke har vist sig i Stand til at gøre andet